

Людмила КОЛОСОВИЧ

З РЕЖИСЕРСЬКИХ НОТАТОК: “ВІРОЧКА” У МАРІУПОЛІ

У середині червня зі столичного вокзалу відправився потяг Київ-Маріуполь і повіз мене на мою малу батьківщину – Донеччину. Приязов’я, яке побачила вперше минулого року на театральному фестивалі “Театральна брама”, ніжно запало в душу. А ще сподобався театр і люди, які в ньому працюють...

Мета моєї теперішньої поїздки – постановка мовновистави “Вірочка” за однойменним оповіданням Атона Чехова у Донецькому академічному обласному драматичному театрі (Маріуполь) з молодою 26-річною акторкою Вірою Шевцовою.

Відсидівши 3 місяці на карантині в своїй оселі під Києвом, я з радістю кинулась у вир нової роботи. Маріуполь зустрів мене гарячим сонцем і запахом моря.

І ось, нарешті, я в театрі, де мене чекають! Віра Шевцова чекала мене в приймальній в чорному тренувальному костюмі, в чорному взутті і в чорній масці. Карантин-бо ж. Я поглянула на високу струнку дівчину, яка на перше знайомство з режисером прийшла готовою до роботи, і моє серце тьохнуло, і я сказала: “Віро, дуже приємно. Репетиції – завтра!... але... почнемо сьогодні!”. І ми почали...

Тут слід сказати про вибір п’єси. Їдучи ставити виставу до того чи іншого міста України, я завжди

ретельно добираю п’єсу, начебто приміряю її – чи пасує вона цьому місту? І, найголовніше, про що запитую себе перед постановкою – хто цю п’єсу буде дивитися? Адже відповідь важлива не тільки для мене, але й для дирекції театру. Якщо глядачі не захочуть дивитися виставу, то прорахунок насамперед режисерський, страждає від цього театр, а відповідальний за все директор. Отже, знаючи молодий вік своєї акторки і враховуючи географічне розташування Маріуполя, а це – 20 км від зони військових дій, я таки замислилася. Місто, обпалене війною... Люди нажахані ще й новою бідою – Covid-19. І ні революційні майданівські п’єси, ні про війну я б ще й тут зараз не ставила, а щось таке тепле, душевне, давно забуте. Щоб глядачі прийшли до театру і забули на деякий час про те, що коїться на вулиці...

Довго шукала матеріял...

І знайшла. “Вірочка” Чехова! Ось що я буду ставити... Та й мою акторку звати Вірочкою. І це вже дуже симпатично і викликає посмішку. “Вірочка” – оповідання про глибокі почуття, про зранене серце молодої дівчини, вона страждає нестерпно від кохання без взаємності. А ще мене дуже вразили описи розкішної природи місцевості, де відбуваються події. Чехов народився в Таганрозі, це тери-

Віра Шевцова – Вірочка у моновиставі “Вірочка” за А. Чеховим. Сценічна версія, переклад та постава – Людмила Колосович, художниця – Анна Апелът-Матвейчук. Донецький академічний обласний драматичний театр (м. Маріуполь), 2020 р.

торія України, ось де він побачив цю красу! А це ж поруч з Донеччиною! І я згадала своє дитинство, що промайнуло на Донеччині – густі сади з яблуками-грушками-сливками, ковиловий степ, веселі глибокі річечки, де ми дітьми ловили рибу, високі товстезні соняхи на городі, в яких ховала від мами знайдених на луках сліпих кошенят...

Чехов воістину один з найкращих письменників світу, і драматургів теж.

Далі я зробила український переклад твору, вибирала найвиразніші українські слова, щоб глядач закохався в лірично-поетичний текст Чехова в українській інтерпретації.

Непомітно пролетіли півтора місяця роботи над виставою. Віра виявилась чудово підготованою акторкою, за що я дуже вдячна її викладачам (Харківський національний університет мистецтв

імени Котляревського, художній керівник курсу – Леонід Садовський). Часом буває, приїздиш працювати над виставою в професійний театр, тебе знайомлять з акторами, і ти з ними починаєш... мучитись. Не навчені. Не вміють. Не хочуть. Я вдячна Вірі за те, що наші репетиції проходили на одному диханні. Вона була готова брати все, що я їй пропонувала і органічно робила це своїм. Своєю готовністю до роботи провокувала мене на пошуки віртуозніших пластичних ходів і пристосувань. І вдалося їй, молодій акторці з трирічним досвідом роботи в театрі, створити три різні образи: Вірочку, Огневу і Оповідачку. Вірі віриш, разом з нею смієшся і плачеш. Пам'ятаю репетицію кульмінаційної сцени вистави – зізнання в коханні Огневу. Ми обговорили сцену, уточнили мізансцени, вперше послушали музику, і я запропонувала Вірі спробувати з'єднати все в одне ціле. Віра зіграла сцену блискуче. Звісно, були потім уточнення стосовно мізансцен, але найголовніше сталося – момент істини, момент життєвої правди. І ми колінували по сцені, обидві розчулені, і намагались вичистити мізансцени, довести сцену до досконалості. Хтось, може, й усміхнувся, напевно, це виглядало дуже смішно... але саме тієї миті був пік творчого єднання і взаєморозуміння. У виставі багато пластики, присутній предметний те-

атр, а також багато музики – живої і неживої. Актор Ярослав Прикоп (гітара), залучений до вистави, створює надзвичайно романтичну, теплу атмосферу на початку дійства, таким чином налаштовуючи глядача на перегляд душевної вистави за Чеховим.

Театральний критик з Мінська (Білорусь) Дмитро Єрмолович-Дашинський відзначив після перегляду “Вірочки” на XXII міжнародному театральному фестивалі “Мельпомена Таврії”, що вистава має терапевтичну дію. А це дуже важливо для тих областей, які живуть на війні.

Мені залишається лише дякувати долі за чудовий збіг оставин – за те, що познайомилася з директором театру Володимиром Кожевниковим, за Анну Апельт-Матвейчук, художницю-постановницю вистави, за асистентку режисера Людмилу Хлибову і за Віру...

Світлини до статті з сайту театру:
<http://donetsk-region-theater.in.ua/vrochka>

Віра Шевцова – Вірочка у моновиставі “Вірочка” за А. Чеховим. Сценічна версія, переклад та постава – Людмила Колосович, художниця – Анна Апельт-Матвейчук. Донецький академічний обласний драматичний театр (м. Маріуполь), 2020 р.

